

NHỮNG NGÀY MỚI ĐẾN MỸ

Hà thúc Giảng

Gia đình chúng tôi gồm bảy người, rời Singapore vào lúc mười giờ ngày 15 tháng 12 năm 1979 để đến Hoa Kỳ bằng đường hàng không. Chuyến bay nghỉ dừng khoảng một giờ tại phi trường Tokyo và sau đó tiếp tục lên đường đến Hoa Kỳ. Máy bay chúng tôi đáp xuống phi trường San Francisco lúc mười giờ trưa cùng ngày 15 tháng 12 năm 1979, vì ngày ở Mỹ chậm hơn ngày ở Á Châu một ngày.

Khi ra đến vùng tiếp đón hành khách của phi trường, chúng tôi rất vui mừng, gặp Bác Nguyễn mạnh Hoàn, người bảo lãnh cho gia đình chúng tôi. Bác Nguyễn mạnh Hoàn là Kỹ sư Công Chánh, cùng làm việc ở Bộ Công Chánh Việt Nam trước đây. Tôi là người duy nhất trong gia đình biết mặt và quen thuộc với Bác Hoàn. Bác Hoàn giới thiệu cho tôi, Anh Vũ Khiêm, là con rể của Bác, hiện đang làm việc tại Trung Tâm Tỵ Nạn Đông Dương (IRCC = Indochine Resettlement and Cultrural Center) tại thành phố San Jose, California. Tôi giới thiệu vợ tôi, cậu Lợi và các cháu trong gia đình. Tiếp đó, Anh Vũ Khiêm giới thiệu Ông Bà Cliff và Jean Steer là người cùng bảo trợ với Bác Nguyễn mạnh Hoàn, cho gia đình chúng tôi định cư tại Hoa Kỳ.

Trước khi đến Hoa Kỳ, tôi cũng được biết có một gia đình người Hoa Kỳ cùng với Bác

Hoàn, bảo trợ gia đình chúng tôi. Ông Bà Steer trông cùng cỡ tuổi với tôi, vào tuổi trung niên. Sau một lúc giới thiệu ngắn ngủi, Anh Khiêm, cho chúng tôi biết, tất cả gia đình tôi sẽ lên xe của Ông Bà Steer và sẽ được chở đến nhà Ông Bà Steer tạm trú trong những ngày đầu, khi chúng tôi mới đến Hoa Kỳ.

Chúng tôi bắt tay chào tạm biệt Bác Hoàn và Anh Khiêm. Chúng tôi theo Ông, Bà Steer ra xe để được chở về nhà Ông, Bà Steer tại thành phố San Jose. Đường xa, xe cộ chạy nhiều, mọi cảnh vật chung quanh đều khác lạ đối với chúng tôi.

Lòng tôi tràn ngập vui mừng hơn là sự lạ lùng của chúng tôi đối với đất nước Hoa Kỳ. Sự niềm nở tiếp đón của Ông Bà Steer làm cho chúng tôi rất an tâm. Xe chạy hơn một giờ thì đến nhà Ông Bà Steer ở thành phố San Jose. Đây là một ngôi nhà lầu hai tầng, trông rất khang trang, đẹp đẽ, giống như những ngôi nhà khác chung quanh. Theo lời Ông Bà Steer, chúng tôi đem hành lý xuống xe đưa vào để tạm ở nhà xe. Ông Bà Steer, giới thiệu cho chúng tôi hai người con của họ. Người con gái đầu tên là Lynn, khoảng 15 tuổi, người con trai tên là Scott, khoảng 14 tuổi.

Ông Bà Steer cho chúng tôi biết đây là nhà riêng của họ. Họ cho chúng tôi tạm trú trong một thời gian ngắn, và sau đó họ sẽ thuê nhà riêng cho gia đình chúng tôi ở.

Trước hết, nói về sự ăn ở tạm tại tư thất Ông Bà Steer. Nhà Ông Bà Steer gồm 4 phòng ngủ. phòng ngủ chánh, là phòng của hai vợ chồng Ông Bà Steer, một phòng ngủ cho người con gái, một phòng cho người con trai, còn lại một phòng được dùng làm phòng ngủ cho khách khứa bà con quen biết khi đến viếng thăm. Tất cả bốn phòng đều ở trên tầng lầu một.

Khi đón gia đình chúng tôi về ở tạm, Ông Bà Steer đã dành cho vợ chồng tôi và hai cháu nhỏ Trang, 6 tuổi và Sơn, 5 tuổi ngủ phòng dành cho khách. Ông Bà lấy phòng ngủ của người con trai cho Cậu Thạnh và hai cháu Thọ, Thi cùng ngủ chung. Người con trai của Ông Bà là Scott, được Ông Bà cho lên gác lửng ở

trên nhà xe để ngủ tạm. Phòng ngủ chánh của Ông Bà Steer và của người con gái, không thay đổi. Sự sắp xếp phòng ngủ như thế cũng tạm ổn.

Nghĩ lại cho kỹ, nhà Ông Bà Steer chỉ có 4 người mà bây giờ nhận thêm 7 người khách lạ từ phương trời Việt Nam đến, để thấy rõ lòng tốt của Ông Bà này. Tục ngữ Việt Nam, có câu “Chật bụng chứ chật chi nhà” rất đúng trong trường hợp này. Ông Bà Steer đã có tấm lòng tốt rất rộng rãi .

Việc ăn uống thì Ông Bà Steer cho chúng tôi ăn thức ăn Mỹ và cùng ăn với gia đình Ông Bà tại phòng ăn trong nhà .

Bắt đầu ngày hôm sau, 16 tháng 12 năm 1979, Ông Steer đã giúp đỡ và hướng dẫn chúng tôi làm những thủ tục cần thiết của người tỵ nạn, khi mới đến Hoa Kỳ.

Những việc đó được lần lượt kể như sau :

- Ngày 16 tháng 12 năm 1979, Ông Steer chở chúng tôi tới “Hội Thiện Nguyện Công Giáo Hoa Kỳ (USCC= United State Catholic Conference), để nhận lãnh một số tiền cho cả gia đình khoảng \$800.00 do Hội này tặng cho những người tỵ nạn mới đến, có tiền chi tiêu cần thiết cho gia đình. Thật tình, chúng tôi đến Mỹ với hai bàn tay trắng, đã không có đủ tiền mua sắm những gì tôi cần thiết.
- Tiếp đó, Ông Steer đã dẫn chúng tôi đến Sở An Sinh Xã Hội Quận Hạt Santa Clara, để làm giấy tờ An sinh Xã Hội (Social Security number), cho mỗi người. Số An Sinh Xã Hội này, mỗi người chỉ có một và dùng suốt đời tại Mỹ.
- Ngày sau nữa, Ông Steer chở chúng tôi đến Sở Y-Tế Quận Hạt Santa Clara để được chích và uống thuốc ngừa các bệnh về đường ruột, sốt rét, bệnh cảm cúm, v.. v.. Bác sĩ Mỹ đã cho chúng tôi thuốc với liều lượng quá cao, so với cơ thể nhỏ bé của người Việt nam , làm cho chúng tôi bị ảnh hưởng ê ẩm thân mình nhiều ngày về thuốc.
- Vào đầu tuần lễ sau, Ông Steer đã hướng dẫn tôi đến xin trường học cho các Cháu, Trang, lớp 1 tiểu học , Sơn, lớp mẫu giáo,

Thi, lớp 6, Thọ , lớp 7, tại trường trung học gần nhà.

- Ông Steer dẫn chúng tôi đến Cơ Quan Cứu Trợ Xã Hội Quận Santa Clara, làm thủ tục hưởng trợ cấp xã lợi cho những gia đình tỵ nạn mới đến nhập cư Hoa Kỳ .
- Ông Steer hướng dẫn tôi đến ngân hàng Bank of America để mở sổ ngân hàng gửi tiền mặt mà cơ quan Thiện Nguyện giúp đỡ. Đó là những việc cần thiết đầu tiên mà người Bảo Trợ gia đình người tỵ nạn cần phải làm.

Chúng tôi đã sống chung với gia đình Ông Bà Steer đã được trên hai tuần lễ. Việc sống chung miễn cưỡng này đã làm cho cả gia đình người có lòng tốt bảo trợ và gia đình người định cư mới đến đều cảm thấy khó chịu. Lý do chính của sự phiền phức là do khác biệt căn bản về phong tục, tập quán và ngôn ngữ giao thiệp hạn chế của gia đình người tỵ nạn .

Sự khó chịu đầu tiên là cách ăn uống và sự nấu ăn. Ông Cliff Steer thì đi làm cho hãng vận tải tư và Bà Steer thì đi dạy học sinh tiểu học. Thông thường, trong gia đình, Ông Steer phụ trách nấu ăn một ngày và Bà Steer cũng phụ trách nấu ăn một ngày khác, và cứ như thế thay phiên nhau. Riêng gia đình chúng tôi thì thêm ăn thức ăn Việt Nam hơn là thức ăn Mỹ cho nên, từ khi có gia đình chúng tôi vào ở, sự nấu ăn được chia cho ba người phụ trách, ông Steer một ngày, bà Steer một ngày, vợ tôi một ngày. Ông Bà Steer nấu thức ăn Mỹ, vợ tôi nấu thức ăn Việt Nam và chúng tôi cùng ăn chung.

Việc nấu thức ăn Việt Nam với nước mắm, ruốc, khử tôi với mỡ chiên, mùi thức ăn bay đầy nhà, người Mỹ không ưa thích vì không quen mùi. Ông Steer cố gắng đi mượn một căn nhà cho gia đình chúng tôi thuê và dọn đi.

Việc mượn một căn nhà bốn phòng cho một gia đình tỵ nạn, không có lợi tức thật là khó khăn và mất thì giờ. Cuối cùng thì hơn một tháng sau, Ông Bà Steer đã mượn được cho gia đình chúng tôi một căn nhà bốn phòng ở địa chỉ: 443, Jackie Dr. , San Jose , CA 95111.

Việc mượn được nhà cho chúng tôi đã giải tỏa rất nhiều sự khó chịu, căng thẳng cho cả hai gia đình, mặc dù không ai muốn nói ra.

Cũng cần nhắc lại đây là hằng tuần, anh Vũ Khiêm có đưa Ông Bà Nguyễn mạnh Hoàn, người bảo lãnh gia đình chúng tôi, đến nhà Ông Bà Steer thăm viếng chúng tôi, chuyện trò khích lệ tinh thần và khuyên lơn giúp đỡ qua những kinh nghiệm mà gia đình Bác đã trải qua trong thời gian đầu mới tới định cư tại Hoa Kỳ. Từ khi có nhà riêng, chúng tôi sống tự do theo ý muốn, và không còn làm phiền Ông Bà Steer nữa.

Sau khi dọn đến nhà mới, Ông Bà Steer vẫn hàng ngày đến viếng thăm và giúp đỡ gia đình chúng tôi. Nhà chúng tôi ở, cách nhà Ông Bà Steer khoảng 15, dặm. Khi đến ở nhà mới thuê, Ông Steer lại hướng dẫn chúng tôi đem các cháu xin ghi tên học ở các trường trung, tiểu học gần đó. Cũng cần nhắc lại là khi chúng tôi đang ở chung nhà với Ông Bà Steer, vào những ngày thứ bảy, chủ nhật Ông Bà Steer có vận động lảng giềng và bạn bè giúp đỡ gia đình chúng tôi để có những vật liệu và phương tiện cần thiết khi dọn nhà mới như các tấm drap, các bàn ghế cũ, các nồi niêu soong, chảo, cho gia đình.

Có những chuyện mà tôi không bao giờ quên được về lòng tốt của gia đình Ông Bà Steer và các gia đình bạn bè của Ông Steer đã giúp đỡ chúng tôi với một tấm lòng rất chân thành và rộng rãi, như sau:

Sau khi thuê được nhà ở, Ông Steer giới thiệu cho tôi làm việc lãnh lương giờ cho một

hãng xây cất nhà cửa do bạn Ông làm giám đốc. Tôi làm ước lượng viên, mỗi giờ được trả \$10.00 Một thời gian sau, Ông giám đốc đề nghị cho tôi đi làm cho hãng của ông ta ở Haiiti, nơi Ông ta đang có công trường xây cất nhà mới. Tôi đã từ chối công việc này vì tôi không thể đi xa mà bỏ gia đình ở Mỹ trong giai đoạn bắt đầu định cư ở Mỹ.

Tôi còn nhớ, ông Steer cho tôi một đôi giày bốt cũ của cháu Scott. Tôi mang đôi giày này rất vừa và dùng nó để đi công trường.

Ông Steer thấy hồ sơ cá nhân và gia đình nhiều mà chỉ được cất giữ trong một cái túi nilông lớn do Cao Ủy Tỵ Nạn Liên Hiệp Quốc (UNHCR) giao với giấy tờ tỵ nạn không kỹ lưỡng, cho nên Ông đã tặng cho tôi một cái xách tay Samsonite cũ mà Ông đã dùng để đi làm.

Ông Bà Steer có một gia đình người bạn tên là Asing. Ông bà Asing đề nghị chở hai cháu, Thọ, Thi về nhà Ông Bà nhờ cô ở vườn nhà trong ngày thứ bảy, chủ nhật, để trả tiền công nhỏ cỏ, giúp thêm tiền tiêu cho các cháu. Mỗi ngày, Ông Bà Asing đến đón các cháu đi làm và đưa về nhà sau khi làm việc. Mỗi cháu được trả \$20.00. Một hôm, tôi hỏi, các cháu đến nhà Ông Bà Asing nhỏ cỏ có nhiều cỏ không? Các cháu cho biết là các cháu tới chỉ ngồi chơi, cuối ngày được chở về và được cho tiền mà không phải làm việc gì cả. Thì ra, ông bà Asing đã muốn giúp đỡ các cháu cho có thêm tiền mà tiêu một cách khéo léo.

Khi thuê được nhà, Ông Steer sắp cho các cháu Trang và Sơn ngủ chung một phòng. Trong phòng có cửa sổ cao khoảng tám tấc tây. Tôi nói với Ông Steer, hai cháu ngủ riêng một phòng không an toàn vì Trang 6 tuổi, Sơn 5 tuổi và nhỏ người, không thể nào nhảy ra cửa sổ khi có hỏa hoạn được. Ông Steer nghe nói vậy vội vàng lái xe về nhà đem một cái thang bằng sắt nhỏ đến đặt sát vào cửa sổ, cho các cháu leo lên để nhảy ra cửa sổ nếu có lửa cháy trong nhà.